

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/235/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203149
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119203149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, C., o zaplatenie sumy 9.457,14 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13Csp/33/2019-74 zo dňa 25.09.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a v časti náhrady trov konania vo výroku III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.924,51 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 4,68 € a úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 6.924,51 € od 16.7.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol. Vo výroku III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 34%.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, 9, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2, § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Vecne argumentoval tým, že žaloba bol podaná dôvodne len čiastočne. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy a zistil, že zmluva obsahuje údaj o RPMN, avšak nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité na jej výpočet v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) z.č. 129/2010 Z.z., zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. V zmluve nie je v zmysle § 9 ods. 1 písm. k) správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve sa uvádza celková výška nákladov klienta 16.935,36 €, čo je nepravdivý údaj, nakoľko žalovaný sa zaviazal zaplatiť 96 splátok po 176,41 € ale podľa prehľadu splácania platil mesačne splátky po 188,81 € z toho 12,40 € žalobca započítaval na poistné, teda ak by zaplatil 96 splátok po 188,81 €, celkovo by zaplatil sumu 18.125,76 €. Keďže v zmluve uvedený údaj o

celkovej čiastke je nepravdivý je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne len v časti nevrátenej istiny z poskytnutej sumy 12.400,- € zníženej o zaplatené splátky 5.475,49 €, t. j. 6.924,51 €.

4. Napriek tomu že žalovaný platil a žalobca započítaval zo zaplatených splátok sumu 12,40 € mesačne na poistné, celkom vo výške 359,60 €, žalobca nepredložil jediný dôkaz o uzatvorení poistnej zmluvy. Pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma, pričom poistná zmluva musí mať základné náležitosti tzv. zákonné minimum. V žalobe žalobca odvodzuje svoj nárok na dlžné poistné od „pristúpenia k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver“. Do rozhodnutia súdu však žalobca nepredložil žiadny dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia a súd nemôže strany sporu vyzývať na predloženie dôkazov na preukázanie ich tvrdení (viď odôvodnenie bod 9 rozsudku). Keďže žalobca nepreukázal existenciu písomnej poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto súd túto zaplatenú čiastku započítal na istinu a vo zvyšku uplatneného nároku na poistné žalobu zamietol. Žalovaný sa dostal do omeškania s jednotlivými splátkami od 18.09.2018, nakoľko ich zaplatil oneskorene. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5% z jednotlivých dlžných splátok do splatnosti úveru spolu vo výške 4,68 €. Súd zaviazal žalovaného, okrem vyššie uvedenej istiny, zaplatiť úrok z omeškania v uplatnenej výške 4,68 €. V časti uplatnených úrokov z omeškania po zosplatnení, t. j. od 22.03.2019, súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal odoslanie výzvy zo dňa 21.03.2019 na predčasné splatenie úveru žalovanému a ani jeho doručenie žalovanému. Žaloba bola doručená žalovanému dňa 12.07.2019 a nasledujúci pracovný deň 15.07.2019 mohol plniť a do omeškania sa dostala až od 16.07.2019 z priznanej istiny. V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami súd priznal úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne od 16.07.2019 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a to v istine, ako i v uplatnenom príslušenstve, nakoľko pokiaľ nie je dané právo na zaplatenie samej istiny, nemožno priznať ani požadované príslušenstvo takej istiny.

5. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 255 ods. 2 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 9.767,49 € a príslušenstva ku dňu rozhodnutia vo veci vo výške 644,53 €. Pri rozhodovaní o pomere úspechu súd musí zohľadniť celý žalobcom uplatnený nárok v konaní, teda žalobca bol v konaní úspešný v 67% (v časti istiny 6.924,51 € a úroku z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 72,08 €) a žalovaný vo výške 33%. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1MCdo1/2004 zo dňa 27.4.2004 sa venoval obdobnej problematike, pričom vyslovil právny názor, v zmysle ktorého neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný a poukazuje na to, že úspech v konaní sa posudzuje podľa žalobného petitu. Prevažne úspešnému žalobcovi v konaní vzniklo právo na náhradu trov konania. Vzhľadom na pomer úspechu, súd zaviazal žalovanú na náhradu pomernej časti trov konania žalobcu v rozsahu 34% (67% - 33%). O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

6. Žalobca podal odvolanie proti výroku II. a III. napádaného rozsudku, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v tejto časti zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, uplatniac si trovy konania, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), f), h) CSP. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca má za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Samotný súd v odôvodnení rozsudku (ods. 2) uviedol, že žalovanému bola žaloba riadne doručená, no k žalobe sa nevyjadril a na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil. V uvedenom žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave čk. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, ako aj rozhodnutie Krajského súdu Trnava čk. 10Co/333/ 2017 z 31.1.2019. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne Štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS

85/2015-17 z 12. februára 2015). S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca má za to, že vzhľadom na prejednací zásadu civilného sporového konania, je potrebné prihliadať na to, že v súlade s touto zásadou je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch, iný postup súdu je v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. K tvrdeniu súdu, že zmluva neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, žalobca uvádza, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, a ide o nasledovné: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, dátum zmluvy. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila. Zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, všetky náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/26/2017 zo dňa 27.3.2018, aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 6Co/237/2017-124 zo dňa 26.9.2018,

7. K tvrdeniu súdu, že celková výška nákladov klienta je v zmluve uvedená nesprávne, žalobca uvádza, že celkové náklady spotrebiteľa uvedené v zmluve (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť) zodpovedajú násobku počtu splátok (96) a výšky splátok (176,41€), tj. 16935,36 €. Uvedené je v súlade s § 2 ods. g) zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. Ako uviedol aj súd, žalovaný sa zaviazal zaplatiť 96 splátok po 176,41 eur. Splátka vo výške 176,41 eur je anuitná splátka vyplývajúca z článku 2. Zmluvy a práve uvedená anuitná splátka zahŕňajúca splátku istiny a splátku úroku, ako je zrejmé aj z amortizačnej tabuľky spotrebiteľského úveru, ktorá bola doložená ako príloha k žalobe, sa zohľadňuje pri výpočte celkových nákladov. Žalovaný sa zaviazal popri anuitnej splátke vo výške 176,41 splácať aj splátku poistného vo výške 12,40 eur a to na základe dohody - Pristúpenie k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver č. 632343 zo dňa 4.7.2016, podľa ktorého si žalovaný zvolil súbor poistenia B - Basic. Žalobca poukazuje na bod 3.1. článok 3 OP (Obchodné podmienky pre poskytovanie spotrebiteľských úverov), v ktorom je uvedené, že Banka poskytuje úvery na základe Zmluvy o úvere ako bezúčelové alebo ako účelové, a to s poistením alebo bez Doistenia V zmysle bodu 3.12. článok 3. OP: Dlžník má právo podľa podmienok Zmluvy o úvere pristúpiť k poisteniu. t.j. vysloviť súhlas s poistením schopnosti splácať Úver, a to v zmysle rámcovej poistnej zmluvy uzavretej medzi Bankou ako poisťovníkou a poisťovňou ako poisťiteľom (ďalej len, „Rámcová poistná zmluva“), podľa ktorej sa Dlžník vyslovením súhlasu s poistením v Zmluve o úvere stáva poisteným, zaväzuje sa platiť Banke poplatok za poistenie a určuje Banku ako oprávnenú osobu na prijatie poistného plnenia. Žalobca taktiež poukazuje na skutočnosť, že úverová zmluva bola uzavretá dňa 20.6.2016 a žalovaný pristúpil k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver až dňa 4.7.2016, teda pár dní po uzatvorení úverovej zmluvy (avšak pred termínom splatnosti prvej splátky, ktorý bol dohodnutý na 15.7.2016), z čoho taktiež jednoznačne vyplýva, že v čase uzatvárania úverovej zmluvy dojednanie poisteného nebolo povinné a teda nemohlo byť ani podmienkou pre uzavretie úverovej zmluvy. Súd do celkových nákladov započítaval aj poistné, čo je v rozpore so zákonom a na základe uvedeného došiel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov je v zmluve uvedená nesprávne.

8. K tvrdeniu súdu, že žalobca nepredložil súdu jediný dôkaz o uzatvorení poistenci zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné a že žalobca nepreukázal odoslanie výzvy zo dňa 21.3.2019 na predčasné splatenie úveru žalovanému, žalobca uvádza, že pokiaľ súd došiel k takémuto záveru a teda považoval žalobný návrh v uvedenom smere za neúplný, mal žalobcu obligatórne vyzvať na doplnenie/opravu žaloby za účelom predloženia potrebných dôkazov, v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b) C.S.P., ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V uvedenom žalobca poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k.

11Co/33/2017-53 zo dňa 27.6.2017, znesenie Krajského súdu v Košiciach čk. 5Co/262/2017 zo dňa 18.1.2018, uznesenie Krajského súdu v Prešove čk. 11Co/7/2018 - 99 zo dňa 22. marca 2018, na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/25/2018-257 z 26.7.2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave čk. 11Co/57/2017 z 29.6.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre čk. 5Co/262/2017-82 z 4.7.2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave čk. 10Co/74/2018-151 zo dňa 16.8.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 11Co/211/2018-290 z 10.12.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach čk. 1Co/174/2018 z 16.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Žiline čk. 8Co/139/2018-119 z 29.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach 1Co/43/2018 zo dňa 31.1.2019. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove čk. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.2.2018, ktorým súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie a uviedol, že napriek tomu, že súd prvej inštancie nezavinil, že jeho rozhodnutie je nesprávne (vzhľadom na v odvolaní predložené dôkazy), odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, než v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozhodnutie zrušiť a vez vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené žalobca predkladá súdu dohodu - Pristúpenie k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver č. 632343 zo dňa 4.7.2016, podľa ktorého si žalovaný zvolil súbor poistenia B - Basic a z ktorej vyplýva nárok žalobca na poistné a preto súd nesprávne započítal zaplatenú čiastku poistného na istinu s poukazom na bod 14. odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Predkladá tiež doručku k výzve na predčasné splatenie úveru, z ktorej jednoznačne vyplýva, že si žalovaný predmetnú výzvu prebral dňa 28.3.2019, čo potvrdil svojim podpisom na doručke a teda žalobca preukázal, že má nárok na uplatnené úroky z omeškania po zosplatení, t.j. od 22.3.2019 a to s poukazom na bod 16. odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

9. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 34%, keď pri posudzovaní úspechu a neúspechu v konaní prihliadal nielen na úspech v konaní v časti istiny ale zrejme aj v časti príslušenstva (súd bližšie nezdôvodnil výpočet pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní). Súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č.k. 60bo/243/2007 z 27.11.2008 a rozsudok KS Trnava č. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016. Obdobne rozhodli odvolacie súdy aj v týchto rozhodnutiach z aktuálnej rozhodovacej praxe - rozhodnutie Krajského súdu Nitra č. 12Co/145/2017 zo dňa 27.3.2018, č.k. 25Co/40/2018 zo dňa 30.5.2018, č.k. 25Co/90/2018 zo dňa 25.07.2018; rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. 1Co/70/2018 zo dňa 08.11.2018; rozhodnutie Krajského súdu Žilina č. 9Co/52/2019 zo dňa 28.03.2019.

10. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

11. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

13. Vzhľadom na to, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutia nároku vo výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania, vo zvyšnej vyhovujúcej časti vo výroku I., rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu

potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i v prevažnej miere správne právne posúdil.

15. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnej miere zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na prevažne správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 20.06.2016 uzatvorili právny predchodca žalobcu a žalovaný Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 632013, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver 12.400,- €, ktorý sa zaviazal splatiť v 96 splátkach po 176,41 € mesačne vždy 14. dňa v mesiaci, prvá splátka bola splatná 15.07.2016 a posledná dňa 15.06.2024. Úroková sadzba bola dohodnutá 8,09% ročne, RPMN bola 8,4%, priemerná RPMN bola 10,53%. Celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť je 16.935,36 €. Ďalej bol dohodnutý poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,43 € mesačne. Dňa 16.01.2019 zaslal žalobca žalovanému opakovanú upomienku, ktorou žiadal o zaplatenie dlžnej sumy 393,33 € do 21.01.2019 z dôvodu omeškania zo splácaním úveru a upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. Dňa 21.03.2019 zaslal výzvu na predčasné splatenie úveru vo výške 9.797,49 € s príslušenstvom bližšie nešpecifikovaným, bezodkladne, z dôvodu nedodržania zmluvných povinností. Žalobca nepripojil žiadny dôkaz na preukázanie odoslania a doručenia oboch listín žalovanému.

17. Z prehľadu splátok súd zistil, že žalovaný zaplatil do predčasného zosplatnenia úveru sumu 5.475,49 €, posledná úhrada bola dňa 13.12.2018 vo výške 181,43 €. Žalobca započítal splátky na istinu 2.942,86 €, úrok 2.173,03 € a na poistné 359,60 €. Od toho času žalobca neeviduje žiadnu splátku. Žalobca sa domáha zosplatnenia istiny 9.457,14 €, zmluvného úroku 268,47 €, úrok z omeškania do zosplatnenia vo výške 4,68 €, poistného 37,20 €. Po zosplatnení sa žalobca domáha zaplatenia aj úrokov z omeškania vo výške 5,00% z nesplatennej istiny 9.457,14 € a úrokov 268,47 € a zmluvného úroku 8,09% ročne z istiny 9.457,14 € od 22.03.2019 do zaplatenia. Zároveň sa domáha i zaplatenia poistného 37,20 € v zmysle bodu 5. pristúpenia k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver.

18. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh žalobcu je dôvodný len čiastočne.

19. Žalobca uviedol, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, a ide o nasledovné: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, dátum zmluvy. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN.

20. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

21. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

22. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 (a nasl.) Občianskeho zákonníka, keď v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako spotrebiteľmi, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v

čase jej uzavretia, čo nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Odvolací súd tak ako aj súd prvej inštancie podrobil predmetnú úverovú zmluvu kontrole, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná zmluva obsahuje údaj o RPMN. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí určito, jasne a zrozumiteľne obsahovať tie podstatné náležitosti, ktoré majú nepochybne vplyv na schopnosť spotrebiteľa posúdiť, či je pre neho akceptovateľné získať úver za daných podmienok. K údajom o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Odvolací súd má za to, že pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

24. Keďže v predmetnej úverovej zmluve je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 16.935,36 Eur pri súčasnom uvedení výšky mesačnej splátky úveru 176,41 Eur, no v skutočnosti podľa prehľadu splácania bola mesačná splátka vo výške 188,81 Eur a počte splátok úveru 96, je nepochybné, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v zmluve je v rozpore so skutočnou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (18.125,76 Eur), a ktorá je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto rozpor môže objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajú pochybnosti spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ tak bez presného číselného uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť, nemá možnosť bez akýchkoľvek pochybností posúdiť rozsah svojho záväzku. Vzhľadom na uvedené rozdielne možnosti určenia tohto údaju je namieste trvať na presnom vyčíslení sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, a v dôsledku absencie tohto údaju je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a konštatuje, že hoci úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN, tento nie je v súlade s požiadavkou § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých

pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES < z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Pričom z obsahu zmluvy takýto výpočet ani nevyplýva. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch a žalovanému teda vznikla povinnosť zaplatiť (iba) istinu poskytnutého úveru.

26. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzuje od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 Civilného sporového poriadku) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Postup súdu prvej inštancie, ktorý napriek pasivite žalovaného podrobil skúmaniu skutkové tvrdenia žalobcu, je v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je v súlade so zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž vždy povinný ex offa skúmať náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. Námiety žalobcu s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd považuje za neopodstatnené.

27. V súvislosti s dojednaním poistenia odvolateľ poukázal na to, že poistné bolo riadne dojednané a namietal, že súd prvej inštancie mal postupovať podľa § 129 ods. 1 CSP, pokiaľ považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na preukázanie poistenia.

28. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (< 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

29. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

30. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky <., znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP <., podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok < v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť

špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 <. ods. 1 CSP, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nespĺnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

31. Odvolací súd má za to, že je zjavné, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nárok na zaplatenie poistného, keď opomenul predložiť poistnú zmluvu, ktorá zakladá jeho nárok na požadované poistné, keď podľa § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka je pre poistnú zmluvu predpísaná písomná forma, pričom túto požiadavku nespĺňa žalobcom predložená predmetná úverová zmluva. Z predmetnej úverovej zmluvy nevyplývajú ani základné obsahové náležitosti poistnej zmluvy podľa § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poistného plnenia, splatnosť poistného, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty). Vzhľadom na uvedené nemožno považovať nárok žalobcu na poistné za riadne preukázaný, čo by súdu umožňovalo takto uplatnený nárok žalobcovi priznať, preto sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý správne žalobu v časti poistného ako nedôvodnú zamietol.

32. Žalobca nesúhlasil so zamietnutím žaloby v časti úroku z omeškania, keď uviedol, že súd mal vyzvať žalobcu na predloženie dôkazu doručenia predžalobnej výzvy žalovanému, čím zo strany súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Odvolací súd aj vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že zamietnutie žaloby v tejto časti je správne a dôvodné, pretože Civilný sporový poriadok neukladá súdu žiadnu povinnosť vyzvať žalobcu na predloženie konkrétneho dôkazu v sporovom konaní, nakoľko by došlo k porušeniu zásady rovnosti strán v sporovom konaní.

33. S ohľadom na uvedené neobstojí námietka žalobcu ohľadom výzvy podľa § 129 CSP, keďže je zrejmé, že sa nejedná o situáciu, ktorú navodzuje žalobca ohľadom neúplnosti žalobného návrhu, ale unesenia /neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu pre zaplatenie požadovaného poistného a v časti zamietnutého úroku z omeškania. Odvolací súd má za to, že zamietnutím žaloby v tejto časti nedošlo k nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie, ktorý by znemožnil žalobcovi uskutočniť patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

34. K odvolaniu žalobca pripojil dohodu o pristúpení žalovaného k poisteniu a doručenkou k výzve na predčasné splatenie úveru.

35. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

36. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

37. Civilný sporový poriadok zaviedol do slovenského procesného práva ako novum právny inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP). Tento inštitút je naviazaný najmä na zásadu koncentrácie konania (§ 154 CSP). Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania. Omeškané procesné úkony sú neúčinné. Účelom zmeny je urýchlenie konania, čo sa prejavuje precizovaním procesných povinností strán sporu pri predkladaní skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Zaviedla sa diskrečná

právomoc súdu (podľa okolností konkrétneho prípadu) neprihliadnuť na procesné úkony strán sporu, ktoré neboli urobené včas.

38. V záujme zefektívnenia dokazovania zákonodarca v Civilnom sporovom poriadku pristúpil k novej koncepcii koncentrácie konania, ktorej zmyslom je uskutočniť isté procesné úkony v určitej fáze konania, čo zvyšuje procesnú zodpovednosť strán sporu a ich prístup k plneniu dôkaznej povinnosti. Strany sporu musia do momentu určeného zákonom uviesť všetko (skutkové tvrdenia aj dôkazy), na čom chcú postaviť svoj nárok, resp. poprieť nárok protistrany. Ak tak neurobia v zákonom určenej dobe, túto možnosť stratia. Možnosť modifikácie predmetu dokazovania sa eliminuje len na nevyhnutné a nepredvídateľné zmeny alebo na zmeny vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. Na skutočnosti a dôkazy predložené a označené neskoro súd neprihliada, hľadá sa na ne akoby neboli uplatnené. Civilný sporový poriadok rozlišuje sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania (§ 153 a § 154 CSP). Sudcovská koncentrácia sa neuplatní v sporoch s ochranou slabšej strany, okrem výnimky, ak je spotrebiteľ v konaní zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 v spojení s § 296 CSP).

39. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP (súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní). Vo všeobecnosti procesný úkon v zmysle § 153 ods. 1 CSP nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr, ak by konala starostlivo.

40. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. V zásade platí, ak neexistujú osobitné dôvody, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné.

41. Sudcovská a zákonná koncentrácia konania podľa ustanovení CSP v podstate vylučuje, aby strana mohla v odvolacom konaní prednášať ďalšie návrhy, ktoré opomenula zo svojej viny predniesť pred súdom prvej inštancie. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované. Odvolací súd má za to, že nebol dôvodný postup podľa § 384 ods. 3 CSP, keďže neboli splnené predpoklady podľa § 366 CSP.

42. Ďalej odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, že pri výpočte náhrady trov konania súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu, nakoľko pre účely procesného rozhodovania o náhrade trov konania - aj vzhľadom na dĺžku jeho trvania, je namieste zisťovať predbežnú výšku príslušenstva v čase rozhodovania súdu (bližšie napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2014). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne posúdil vzťah uplatneného nároku v konaní v súvislosti s dopadom na náhradu trov konania. Nárok uplatnený žalobcom pozostával z istiny ako aj z uplatneného príslušenstva, pričom uplatnené príslušenstvo (hoci aj nevyčíslené) je podstatnou časťou nároku, keďže má svojím charakterom narastajúcu tendenciu. Súd prvej inštancie následne správne ustálil pomer úspechu sporových strán a dostatočne odôvodnil priznanie náhrady trov konania žalobcovi spôsobom zrozumiteľným, zodpovedajúcim zákonnej úprave.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietnutej časti vo výroku II. a v závislom výroku o náhrade trov konania vo výroku III., v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

44. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. žalovanému ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, odvolací súd však vychádzal z toho, že žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, keď sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto bolo dôvodné žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

45. Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3 : 0.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připušta (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).